U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. J. T.,** zast. Ing. Radkem Lančíkem, daňovým poradcem se sídlem Divadelní 4, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 30 Af 28/2018, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „navrhovatel“) podal u výše označeného krajského soudu dne 1. 6. 2018 žalobu, kterou se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2018, č. j. 14273/18/5300-22444-711887, č. j. 14276/18/5300-22444-711887 a č. j. 14263/18/5300-22444-711887 ve věci daně z přidané hodnoty.

[2] Navrhovatel dne 12. 11. 2018 podal u Nejvyššího správního soudu návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu; konkrétně uvádí, že má za to, že v řízení dochází k průtahům, neboť krajský soud dosud nerozhodl.

[3] K návrhu se vyjádřil předseda senátu krajského soudu JUDr. Petr Kuchyňka; uvedl, že žaloba soudu napadla dne 1. 6. 2018; dále popsal jednotlivé úkony, které byly bezprostředně po podání žaloby ze strany krajského soudu učiněny (výzva k zaplacení soudního poplatku, výzva k doložení plné moci zástupce, výzva žalovanému k vyjádření se k žalobě a zaslání správního spisu; dne 3. 8. 2018 bylo vyjádření žalovaného zasláno navrhovateli, resp. jeho zástupci. Předseda senátu podotkl, že návrh je zcela obecný, a proto se k němu může pouze v obecné rovině vyjádřit. Poukázal na pravidlo pro vyřizování věcí obsažené v § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), uvedl, že projednávaná věc nespadá mezi věci s přednostním režimem, neshledal ani důvod

zřetele hodný pro předřazení věci před věci, které napadly dříve; takový důvod ostatně neuvedl ani navrhovatel. Dále podotkl, že věci jsou vyřizovány zhruba do jednoho roku od jejich nápadu. Dle názoru předsedy senátu není důvodu, aby věc byla projednána mimo pořadí; navrhovatel není postupem soudu krácen na svém právu na spravedlivý proces, resp. na tom, aby věc byla vyřízena bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

[4] Nejvyšší správní soud ověřil skutečnosti tvrzené navrhovatelem, jakož i ty uváděné předsedou ve věci rozhodujícího senátu, přitom zjistil, že mají oporu v soudním spise, který byl předložen.

[5] Návrh není důvodný.

[6] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, se v řízení dle uvedeného ustanovení však nemůže zabývat otázkou samotné zákonnosti či nezákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného; z uvedeného důvodu nemůže reagovat na vznášené námitky, které žalobci stran nesprávnosti měření hluku, jakož i jiných skutečností, které se týkají správního řízení, uvádějí v návrhu.

[7] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení postupu krajského soudu dospěl k závěru, že soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že krajský soud po dobu několika měsíců žádné úkony již nečiní; avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, není sám o sobě známkou průtahu v řízení.

[8] Podle § 56 odst. 1 s. ř. s soud projednává a rozhoduje věci v pořadí, v jakém mu napadly; přednostně projednává návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se o takovou věc nejedná. Navrhovatel ani neuvedl nic, co by odůvodnilo předřazení věci z důvodu zřetele hodného.

[9] Při zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh na určení lhůty není důvodný. Krajský

soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Jak vyplynulo ze soudního spisu, soud se věcí zabýval bezprostředně po podání žaloby; jeho další procesní postupy shledal Nejvyšší správní soud opodstatněné.

[10] Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup krajského soudu a s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře, dospěl k závěru, že dobu, po kterou se navrhovateli nedostalo dosud rozhodnutí, nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat za nepřiměřenou, vyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích. Lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší). Byť se Nejvyšší správní soud do značné míry brání naznačené paušalizaci a zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu, v nyní posuzované věci lze konstatovat, že řízení před krajským soudem nedosáhlo délky, kterou by bylo možné označit za nepřiměřenou.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. listopadu 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu